

Hörnstenen

Teologiska institutet i Finland

3/2014

Ville Auvinen

5.6.2014

I väntan på väckelse

Nina Åström sjunger med orden ur Hilja Aaltonens dikt: "Ge regn, Gud, hjärtat längtar, väntar. Låt daggen från Golgata friska upp den torra jorden." Mången kristen förenar sig med den bönen. Det finns sådana som redan ser tecken på väckelse runt omkring sig, medan andra med vemod kommer ihåg tiderna som varit och sörjer över vår tids andliga köld och torka. Det finns sådana som väntar att Gud ännu skulle ge stora väckelser, medan andra tror att den yttersta tiden snarare medför avfällighet än en andlig väckelse.

Hur som helst, Gud är fortfarande en levande Gud som är verksam. Hans Ande är fortfarande väckelsens Ande som blåser när och hur han vill. Allt fortsättningsvis har vi rätt att begära och förvänta oss stora ting från Gud. För honom är enhetskulturens splittring eller den postmoderna tidens tankemodell som relativiserar allting inget hinder. Gud är väckelsens Gud, och väckelsen tillhör Gud. Den kan inte tas utan den ges. Det förefaller också som om gångna tiders stora väckelser inte kom som väntade utan snarare som en över-

raskning. Tänk om Gud ännu skulle överraska oss.

Men vi är ändå inte kallade att vara överksamman utan att vara ivrigt med i Guds rikes arbete, var och en av oss på vår plats med våra egna nådegåvor, och Gud skall välsigna vårt arbete enligt sin egen plan. Apostlagärningarna och breven i Nya testamentet berättar om den första kristna väckelsen och om de faktorer som bidrog till den. Det är bra för oss att ta lärdom av dem.

Väckelsen tog sin början under den första kristna pingsten när Petrus predikade för pilgrimer som hade samlats i Jerusalem. Petri predikan var inte något akademiskt föredrag lika lite som kyrkopolitisk polemik, utan den var en skarp förkunnelse av lagen och åstadkom ett nödens styng i åhörarnas hjärtan: "Bröder, vad skall vi göra?" För de åhörare som blivit träffade av lagen förkunnade Petrus sedan evangelium om Kristus och ledde dem att ta emot dopet i Jesu namn för att ta emot syndernas förlåtelse och den Helige Ande (Apg 2:14–41). En klar och målinriktad förkunnelse av lag och evangelium åstadkom väckelse

i många hjärtan. Enligt Lukas blev ca 3000 personer döpta den dagen. Är vår tids problem att synden inte längre förkunnas som synd och inte heller evangelium som evangelium, utan att innehållet i förkunnelsen är en obestämd tolerans som inte rör hjärtat? Eller har vår förkunnelse förvandlats till teologiska föreläsningar som ger näring åt hjärnan men inte åt hjärtat? Eller kanske man främst undervisar om principen att älska sin nästa och tanke på detta livet delar ut med i och för sig goda etiska råd, sådana som ändå inte bär ända fram till himlen.

Den första väckelsen spred sig snabbt. ”Herren ökade var dag skaran med dem som blev frälsta” (Apg 2:47). De kristnas liv var ett vittnesbörd inför mänskorna i deras omgivning. Kristi kärlek syntes i deras vardagsliv när de samlades för att lyssna på apostlarnas undervisning, för att be och fira nattvard och när de var villiga att dela med sig av sitt åt dem som behövde. Jesus kallar de sina för världens ljus, men hurudant är vårt ljus? Är vår tids problem att vi kristna inte alls skiljer oss från de andra utan att vi har anpassat oss till världens hårda värderingar och själviska livsstil? Hurudant är vårt vittnesbörd om vår Herre?

I bakgrunden till apostlarnas verksamhet fanns församlingarnas förbön. I vår inbillning var Paulus den stora förkunnaren som färdades från stad till stad och i trons kraft förkunnade evangelium så att det uppstod församlingar. Paulus själv förstod emellertid att utan förbön skulle hans arbete bli fruktlöst. Därför ber han i sina brev församlingarna om förbön. ”Be också för mig, att ordet ges åt mig när jag öppnar

min mun, så att jag frimodigt gör evangeliets hemlighet känd” (Ef 6:19). ”Be också för oss att Gud öppnar en dörr för ordet, så att vi kan predika Kristi hemlighet – det är för den jag är fånge” (Kol 4:3). Är vår tids problem att vi har blivit lata förebedjare? Tror vi inte längre på en allsmäktig Gud som hör bön?

Och ännu en sak: Man får inte förakta den ringa begynnelse. Också de stora väckelserna har börjat i liten skala, kanske med bara en mänska. Till exempel Bedjarrörelsen i västra Finland började med en herdeflicka, Lisa Eriksdotter som läste Arthur Dents bok ”Övning i sann omvändelse”. Hon kom i själanöd och inom kort spred sig väckelsen till omgivande socknar och allt längre bort. Att en enda mänska vaknar och blir frälst är dessutom en så stor sak att himlens änglar jublar.

Foto: Kirsi Sell

Vem är du, Helige Ande?

Ville Auvinen

”Vi tror på den Helige Ande, Herren och livgivaren, som utgår av Fadern och Sonen, som tillbeds och äras med Fadern och Sonen.”

Så här bekänner vi i den nicenska trosbekännelsen. Den Helige Ande är alltså en person, som tillbeds tillsammans med den treenige Gudens övriga personer. Även om den nicenska trosbekännelsen förenar alla kristna, finns det stora skillnader mellan olika kyrkor och enskilda kristna i hur man förhåller sig till den Helige Ande. För vissa verkar Anden och Andens kraft vara det mest centrala i tron, medan andra undviker att tala om Anden, eftersom de är rädda för att Kristus skulle hamna i skymundan. Hur skall vi förhålla oss till den Helige Ande? Hurdan plats borde han ha i vår tro?

Jesus undervisar i sitt avskedstal i Johannes evangelium (Joh. 14:16) mycket om den Helige Ande. Den Helige Ande är en annan Hjälpare, som alltid ska vara hos Jesu egna (Joh. 14:16). Den Helige Ande är alltså den treenige Gudens person, som är hos oss och i oss. Han är Guds Ande och Kristi Ande, och då han lever i vårt hjärta är Kristus själv i oss (Rom. 8:9–11). Jesus säger vidare att den Helige Ande är sanningens Ande som skall lära oss allt (Joh. 14:26) och som skall föra oss in i hela sanningen (Joh. 16:13). Detta innebär framför allt, att den Helige Ande ledde apostlarna, evangeliernas författare och profeterna under Gamla testamentets tid. Därför är det som de skrev och sade sant även för oss. Ännu idag är Anden san-

ningens Ande också för oss. Han ger oss ändå inte längre någon ny sanning, utan han hjälper oss att förstå och tillämpa det som är skrivet i de profetiska och apostoliska skrifterna i Bibeln till vår egen tid och till vårt eget liv.

Den Helige Andes viktigaste uppgift är att förhärliga Kristus (Joh. 16:14). Han talar till vårt hjärta i Guds ord och föder på så sätt (i vårt hjärta) tron på Frälsaren, som har dött för oss och sonat våra synder. Guds ord – liksom också dopet, nattvarden och bikten – är Guds Andes verktyg – nådemedel – med vilka han verkar i oss och föder och förstärker tron. Det har alldeles korrekt sagts att den Helige Ande inte vill förhärliga sig själv utan Kristus. Därför ser vi den Helige Andes verk framför allt däri, att människor tror på Jesus. Ingen kan ju ens tro på Kristus som frälsare utan den Helige Ande. Martin Luther undervisar i den Lilla Katekesen om den Helige Ande: *”Jag tror att jag inte av mitt eget förnuft eller min egen kraft kan tro på Jesus Kristus, min Herre, eller komma till honom. Det är den Helige Ande som har kallat mig genom evangelium, upplyst mig med sina gåvor, helgat och behållit mig i en rätt tro.”*

Den Helige Andes verk är inte bara att uppväcka tron. Aposteln Paulus undervisar speciellt i 1. Korintierbrevet om den Helige Andes gåvor, alltså om nådegå-

vor. Aposteln listar olika gåvor och skriver därefter: ”Men allt detta verkar en och samme Ande, som efter sin vilja fördelar sina gåvor åt var och en” (1. Kor. 12:11). Senare i samma kapitel jämför Paulus församlingen med Kristi kropp, där varje kristen människa utgör en levande lem. Varje lem har också sin specifika uppgift. För att fullgöra uppgiften, ger den Helige Ande de nådegåvor, som passar för uppgiften. ”Men hos var och en uppenbarar sig Anden så att det blir till nytta” (1. Kor. 12:7). Alltså, Anden utrustar Kristi kroppens lemmar så att de kan fullgöra de uppgifter, som Gud enligt sin vilja har gett var och en (1. Kor. 12: 18). Guds Ande är kraft från höjden (Luuk. 24:49), så att vi inte behöver tjäna Gud och hans församling med vår egen kraft utan i Hans kraft.

Vidare skriver Paulus i Galaterbrevet om Andens frukt: ”Andens frukt däremot är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärs-

Foto: Ville Auvinen

ning” (Gal. 5:22–23). Den Helige Ande är den som helgar. Han uppfostrar de kristna och får dem att leva enligt Guds vilja. Också detta gör han med sina verktyg, nådemedlen. Fastän vi ofta är bekymrade över hur dåligt vi bär Andens frukt – eller om vi överhuvudtaget gör det – är Anden ändå verksam. I egenskap av den som helgar, har han i själva verket redan gjort oss fullkomligt heliga genom att ge oss tron på Jesus, och nu helgar han sakta men säkert också vårt liv, till nytta för våra medmänniskor.

*”Kom, Helige Ande, från Himlen, sänk Dig ned i våra hjärtan
för att förklara Kristus. Kom Du fattigas hjälp.
Kom Du gåvors givare. Kom Du själens klarhet,
Du bäste Tröstare, själens goda gäst och ljuva värme.
I arbetet är Du en vila, i hettan vederkvickelse, i sorgen är Du tröst.
Du allra heligaste klarhet och ljus, fyll våra hjärtan.
Utan din kraft finns det ingenting rent. Rena det som är besudlat,
vattna det som är torrt, hela det som är sårat och sjukt,
uppmjuka det som är hårt, värm det som är kallt,
sök upp alla som har gått vilse.
Giv alla dem som är Dig trogna och som förtröstar på Dig
dina heliga gåvor. Giv styrka åt vår tro.
Giv ett saligt slut. Giv en evig glädje.”*

Den Helige Ande återvänder till ett

Timo Eskola

Under pingsten talar man om den Helige Ande och apostlarnas nya frimodighet. Berättelsen om pingsten i Apostlagärningarna är synnerligen betydelsefull eftersom den visar hur Guds Ande återvänder till Jerusalem.

Israel hade förlorat templet. Hesekiel skildrar dramatiskt hur den Helige Ande flyr från templet och kvar blir bara ruiner av sten. Enligt många judiska lärare återvände Herrens Ande aldrig till Herodes tempel som vi känner till från Nya testamentet. Däremot väntade man med hänvisning till profeternas löften att den Helige Ande återvänder till helgedomen när den slutliga frälsningen inträder.

Det var meningen att templet skulle vara platsen för den Helige Ande. I Gamla testamentet skildras många gånger hur "Herrens härlighet" vilar över uppenbarelsetältet för att beskriva Guds närvaro (2 Mos 40:35). Samma skildringar gäller Jerusalems tempel (1 Kung 8:10–11). När Petrus i sitt tal på pingstdagen (Apg 2) hänvisar till profeten Joels löften (2:28–32), förklarar han att de gamla löfena nu har uppfyllts. Den Helige Ande har slutligen sänkt sig ner i det nya tempel som Herren har skänkt: "Och det skall ske i de sista dagarna, säger Gud: Jag skall utgjuta av min Ande över allt kött."

En plats bland pelarna

Men var är det nya templet? Var skedde Andens utgjutelse? I Apostlagärningarna finns en intressant detalj som man i ringa

grad har lagt märke till. Platsen för pingstens händelser har man nämligen inte haft full klarhet om.

I Apostlagärningarna berättas det att den unga församlingens viktigaste mötesplats var templets gård. "De troende var alla tillsammans i Salomos pelarhall" (Apg 5:12). Det var till den platsen som människor kom för att söka upp apostlarna efter att Petrus hade botat den förlamade (3:11). Hela början av Apostlagärningarna berättar att Jesu efterföljare stod i templet och undervisade folket (5:25).

Var finns alltså platsen där man på ett ögonblick kan samla en stor "folkskara" när det plötsligt från himlen hörs ett dån som liksom en "våldsam storm" har väckt allas uppmärksamhet? Det kan knappast vara ett "rum i övre våningen" bestående av några kvadratmeter där lärjungarna ofta vistades. Den logiska platsen är Salomos stora pelarhall på tempelområdet.

Två helgedomar

Tanken på Salomos pelarhall som den centrala platsen för pingstens händelser lyfter fram en fin uppfattning om frälsningstidens tempel. Jesus hade utdömt det gamla templet som en "rövarkula". Enligt honom var det inte någon plats för fräls-

levande tempel

ningen utan ett gömställe dit mänskorna återvände efter sina syndafärder. Budskapet är tydligt. Ingen frälsning utan omvändelse.

Det nya templet är enligt Jesus en helgedom som Gud själv bygger. Det är ett tempel som inte är gjort med händer och det består av människor. När den Helige Ande återvänder till templet, gör han det till det tempel som utgörs av människor.

Det var just det som inträffade på pingsten. Det som sker är starkt symboliskt. Lärjungaskaran sitter på gården till det andligen döda stentemplet. När frälsningen randas återvänder den Helige Ande inte till templet av sten utan till skaran av troende som vistas i Salomos pelarhall.

Där finns nu två parallella tempel. Det gamla templet blir öde och kommer snart att förgöras. Men på tempelgården samlas en ny helgedom. Det frälsningens tempel som Gud bygger lever av den Helige Ande och upplever frälsningens jubel.

Ett bödens hus för alla folk

Under sin sista levnadsvecka hade Jesus talat om att frälsningens tempel skulle vara "ett bödens hus för alla folk". Pingstens under uttrycker just den verkligheten. Mänskor "från alla folk under himlen" (Apg 2:5) kommer samman och var och en får höra "sitt eget språk talas". Förteckningen över folken i Gamla testamentet (1 Mos 10) beskriver nu hur hela världen kommer inom räckhåll för frälsningen. Den Helige Ande är utgjuten, den gemensamma bönen har börjat.

Församlingen är nu platsen för frälsningen. Den är templet som inte är gjort med händer och består av levande stenar. Det var just detta som Jesus förkunnade före sin död. Gud själv bygger den sista tidens tempel till vilket den Helige Ande återvänder.

Foto: Aija Aurén

PERSONLIGT

Anu Vuola: Via Frankrike och Schweiz till bibelarbete

Text: Tuomas J. Salo, foto: Timo Eskola

Vi öppnar inte Bibeln ännu. I stället får vi framför oss en papperslapp, där det står en del av avslutningen i Johannesevangeliet. Halva gruppen skall försöka komma ihåg hur bibelordet fortsätter. Andra halvan skall komma på en egen fortsättning på bibelordet. När vi har gått igenom svaren, öppnar vi Bibeln. Många är förundrade: ”Vad det så här det fortsatte?” Vi fick se bibelordet med nya ögon.

Ovannämnda bibelstudium leddes av Anu Vuola, som besökte STI för att lära studeranden och andra intresserade, aktiva sätt att undervisa i Bibeln. Teologie magister Anu Vuola är tre barns mor och hon arbetar i Raamatunlukijain liitto (ung. Bibelläsarnas förbund) som kordinator för bibelarbetet och chefredaktör för bibelläsningssguiden Lif-tari. Som bisyssla fungerar hon som chefredaktör för bibelläsning- och hobby-tidningen Donkki som är riktad till barn och ungdomar. Dessutom producerar hon material för barn och ungdomar, hon har även fungerat som vuxenutbildare i aktiva metoder att undervisa i Bibeln: ”Bibels budskap är så fin och för att det skulle gå hem och även läraren skulle kunna lära sig något kan man i undervisningen använda sig även av andra metoder än den där den ena talar och de övriga lyssnar.”

Anu är hemma från Nurmijärvi och gick i skolan nära Alkos fabriker i Rajamäki. Efter skriftskolläret i Vivamo var hon med i församlingsunga och Folkets Bi-

belsällskap. Goda religionslärare som höll bibel- och bönekrets utöver lektionerna påverkade ändå mest hennes framtidsplaner. Anu sökte tillsammans med två vänner in i teologiska fakulteten vid Helsingfors universitet år 1988 och de alla kom in. De bodde även tillsammans fram till dess att Anu gifte sig. Främst tack vare religionslärare blev fakultetens linje ingen överraskning för henne.

Anu blev bekant med STI redan första studiedagen när hennes tutor Juha Muukonen förde gruppen till institutet som hade grundats året innan på Norra Järnvägsgatan. Anu visste ingenting om den i förväg men kommer ihåg med värme institutet, som på den tiden bestod av ett litet klassrum, mötesrum och bibliotek. Där blev hon bekant med många vänner som till exempel Lauri Vartiainen. STI var ett tryggt och hemtrevligt ställe, medan universitetet var svårare att greppa tag om eftersom undervisning fanns på flera ställen runt om i staden. Vid institutet fick man ta del av bra undervisning eftersom man all-

tid kunde lita sig på att det som undervisades gick även att sätta om i praktiken. Anu tycker så här i efterhand att hon skulle ha kunnat spendera ännu mera tid på STI.

År 1995 for Anu tillsammans med man och barn till Frankrike, eftersom hennes make gjorde diplomarbete nära den schweiziska gränsen. Ursprungliga tio månader förlängdes till tio år, varav de sista sex åren på den schweiziska sidan av gränsen, där familjen också byggde hus och fick två till barn. Barnen gick i en lokal skola och familjen i en lokalförsamling, där Anu också lärde sig tala franska, trots att hon i början bara förstod ett ord här och där. Människorna där var trevliga och inte sällan blev de bjudna på mat. Sist och slutligen avlade Anu en språkexamen. Hon höll även söndagsskola för de finska barnen och var med i den finskspråkiga församlingen så mycket som hon hann av all barnskötsel. Att vara hemmamamma var huvudsaken för henne.

I Helsingfors hade Anu blivit nästan fär-

dig lärare men utomlands föll studierna i glömska. I ett skede kändes det redan att hon aldrig skall bli färdig, eftersom lärarstudier förutsatte auskultering vilket inte var möjligt att genomföra utomlands. Sist bestämde hon sig för att inte bli religionslärare och bytte utbildningsprogram. Allra sist tenderade Anu den ökända Novumtenten. Det hade visserligen gått så länge från att hon tog grekiskakursen att hon även hade glömt bort bokstäverna. Det kändes ändå bra att vara en magister, trots att teologin annars låg ganska långt från vardagslivet.

Efter att familjen återvänt till Finland fungerade Anu som lärarvikarie på en liten ort – men religionslärare behövde aldrig några vikarier. Samtidigt började hon skriva till tidningen Donkki och blev till slut tidningens chefredaktör. Undervisningsarbete var nämligen betungande. En kväll år 2010 efter en utmattande arbetsdag ringde Jukka Norvanto henne: Raamatunlukijain liitto behöver en vikarie för generalsekretären och en arrangör för ett internationellt möte. Anu svarade jakande och arbetet passade henne väl. Så småningom kom flera projekt med i bilden och för två år sedan blev Anu fastanställd av RLL. Trots att hon saknar formell lärarkompetens, undervisar hon numera. Nu upplever hon att hon hittat sin plats.

Kunskaper som Anu behöver i sin nuvarande uppgift kommer inte främst via hennes examen, utan de har samlats under åren i frivilligarbete och undervisandet. I STI fick hon förtroendet att Bibeln tål att forskas med vetenskapliga metoder fast det är fråga om Guds ord. ”Vi skall fokusera oss på Bibelns ord så att den inte blir enbart en utsmyckning.” För Anu som undervisar i Bibeln i sitt arbete är bibelläsningen inget tvång eller prestation utan en uppfriskande vilostund.

KUNSKAP FÖR HUVUDET OCH NÄRING FÖR SJÄLET

Ledarna för STI:s medlemsorganisationer publicerar i tur och ordning en andakt på denna spalt.

Pingstundret

Jesus säger i pingstdagens evangelium: ”Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud. Och jag skall be Fadern, och han skall ge er en annan Hjälpare, som alltid skall vara hos er, sanningens Ande” (Joh. 14:15-17).

Jesu löfte fullbordades på den första pingsten, då den Helige Anden sänkte sig över församlingen. Som en följd av detta fick människor från olika håll av världen höra om Guds stora gärningar på sitt eget språk (Apg. 2:2-11).

En av Jesu befallningar är missionsbefallningen. Gud kallar och utrustar kristna att förkunna evangelium om Kristus till hela världen och att döpa och undervisa.

Pingstundret förverkligas även i dag till exempel i mediamissionen, då Guds ord förkunnas på lokala språk genom radio, TV, internet och social media. Den Helige Anden uppväcker i åhörarna och åskådarna den erfarenhet som pingstdagens evangelium talar om: ”Den som älskar mig skall bli älskad av min Fader, och jag skall älska honom och uppenbara mig för honom” (Joh. 14:21).

Jesu kärlek kallar och mobiliserar alltjämt nya människor. Missionsansvaret uppstår från mötet med den treenige Guden. Alla mänskliga ansträngningar är fruktlösa utan den Helige Andens verkan. Carl Braaten har framhållit att ”utan evangeliet har kyrkan och teologin inga rötter, utan missionen bär de ingen frukt.” Missionen är en uppgift för varje kristen. Pingstens Ande utrustar och ger kraften att uppfylla den.

Juha Auvinen
ledare för mediamission
Mediamission Budbärarna

Duvan som avbildar
den Helige Anden som en del av
fönstermålningen i kyrkan
Nådens ljus i Peking
Foto: Juha Auvinen

Bästa vän av STI:s arbete

Ett stort tack för det stöd du har gett åt vårt arbete! Under hela STI:s tillvaro har dessa profeten Samuels ord förverkligats i dess verksamhet: ”Ända till denna stund har Herren hjälpt oss” (1. Sam. 7:12). Månad efter månad har vi kunnat ta hand om alla förpliktelser, men efter dem har det inte funnits mycket extra på kontot. Speciellt under sommartiden har STI:s ekonomi varit krävande. Därför frågar jag dig: Skulle det vara möjligt för dig att nu i början av sommaren stöda vår verksamhet med en extra, t.ex. 5–10 € gåva? Små bäckar utgör en stor ström som för båten vidare. Och framför allt ber jag att du skulle fortsätta att be för STI.

Jag önskar dig en livgivande och välsignad sommar

Ville Auvinen, generalsekreterare

TEOLOGISKA INSTITUTET I FINLAND

Adressen: Kajaniemigatan 13 A 4. vån.
00100 Helsingfors

Telefon 09 668 9550

E-post: sti@sti.fi
fornamn.efternamn@sti.fi

Hemsida www.sti.fi

Bank
Danske Bank
FI74 8000 1100 5642 45, BIC: DABAFIHH

Nordea
FI66 1355 3000 1169 14, NDEAFIHH

Annställda
generalsekr. Ville Auvinen (044 045 6778)
forskare Timo Eskola (hem 019 722 702)
sekreterare Kirsi Sell

Teologiskt forsknings- och skolningscentrum.
Församlingsbesök, lektioner, bibliotek och
läsesal.

Öppet under perioderna kl. 9–19
1–18.6. kl. 9–15, 19.6.–8.8.
stängt, 11.–29.8. kl. 9–16

Styrelsens ordförande
verksamhetsledare Mika Tuovinen

Medlemsorganisationer
Missionsföreningen Såningsmannen, Länsi-Suomen Rukoilevaisten Yhdistys (Bedjarrörelsen i Västra Finland), Finlands ev.luth. Student- och Skolungdomsmission, Radiomissionsorganisationen Budbärarn, Finlands ev.luth. Folkmission, Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys, Finska Bibel-institutet, Sv. Luth. Evangeliföreningen i Finland

Finansieras av frivilliga bidrag. Medlemsavgift för understödande medlemmar: 35 €/år (studerande 10 €, kollektiv 100 €). Bockåvor, understöd och testamenter mottas med tacksamhet.

Insamlingstillstånd i Finland
2020/2013/1760, 7.6.2013–31.12.2014

Publicerar den teologiska tidskriften *Iustitia*. Informationsbladet *Hörnstenen* (*Kulmakivi*) sänds till understödande medlemmar.

Tryckeri Kirjapaino Hermes Oy
ISSN 2243-075X (Print)
ISSN 2243-0768 (Online)

TEOLOGISKA
INSTITUTET I FINLAND
Kajsaniemigatan 13 A
00100 HELSINGFORS

* . D022*

Itella Green

*Dig, helge Ande, nu vi ber
att du med din kraft oss bistånd ger
under prövningstider,
i alla strider
till dess vår mödas väg är slut omsider.
Kyrieleis!*

(psalm 109:1)

Pärbilder: Rolf Wiiala